

Onvoltooid verleden

Eerste druk, 2014
© 2014 Jorien Beunk
Tweede druk, 2020
© 2020 Jorien Beunk

ISBN: 9789048433582
NUR: 284

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Onvoltooid verleden

Jorien Beunk

Woord vooraf

Om een roman te schrijven die op ware feiten gebaseerd is, gaat een auteur soms vrijer met het beschikbare materiaal om. Dit is ook het geval in *Onvoltooid verleden*. In dit boek komen gebeurtenissen uit de Nederlandse geschiedenis naar voren. Toch zal dit boek op geen enkele wijze, de tragedie van de geschiedenis na kunnen vertellen. Hiervoor ontbreekt er teveel in deze roman over wat zich in werkelijkheid heeft afgespeeld. Ik heb voor een andere aanpak gekozen, daarbij puttend uit oude nieuwsberichten, geschiedenisboeken en ander onderzoek. Gaandeweg heb ik een verhaal verzonnen dat werkelijk gebeurd had kunnen zijn, want veel mensen zijn elkaar verloren door de gebeurtenissen uit ons verleden. Toch zijn alle personen in dit verhaal verzonnen en iedere overeenkomst met de werkelijkheid, berust dus puur op toeval.

Er is een tijd om te zoeken en een tijd om te verliezen, een tijd om te bewaren en een tijd om weg te gooien. Er is een tijd om te scheuren, en een tijd om te herstellen, een tijd om te zwijgen en een tijd om te spreken. Er is een tijd om lief te hebben en een tijd om te baten. Er is een tijd voor oorlog en er is een tijd voor vrede.

(Prediker 3:6-8)

Hoofdstuk 1

Zo die zit weer goed. Nu de rest nog even snel doen en dan kan ze er weer de hele dag mee door. Het is altijd wel weer veel werk zo op de vroege ochtend, maar gelukkig heeft ze er dan de rest van de dag geen last meer van. Ze moet toegeven, ze is er nu helemaal aan gewend om door het leven te gaan met een prothese. Er zijn nog weleens dagen dat ze er last van heeft, maar toch redt ze zich er goed mee. En ook haar omgeving is er aan gewend geraakt, dat ze nu een kunstbeen heeft.

Nu nog even snel haar tas inpakken voor school en dan kan ze er vandoor. Ze heeft in de periode van haar revalidatie willen leren fietsen. Anders bleef ze afhankelijk van haar ouders, iets wat ze niet graag wilde. Zo kan ze dus ook nog steeds op de fiets naar school. Op school is er wel veel veranderd voor haar. Zij is de enige, vanuit haar vriendengroep, die de vierde klas van de Havo opnieuw moest doen en daardoor zit ze ook nu nog in een andere klas. Een klas met voor haar allemaal nieuwe gezichten.

Gelukkig zaten Marloes en Thijs vorig jaar nog wel bij haar op school, maar ook dit jaar is daar verandering in gekomen. Beide vrienden zijn geslaagd en begonnen met hun vervolgopleiding. Marloes heeft ervoor gekozen in de richting van de verzorging te gaan en Thijs wil graag na dit jaar doorstromen naar de universiteit om de studie geneeskunde te kunnen volgen. Hij is nog steeds haar grote vriend en ze hebben elkaar steeds beter leren kennen. Samen hebben ze zich door de afgelopen twee jaar heen gevochten. Hij was het telkens die haar weer kon opbeuren, als ze het zelf niet meer zag zitten. Ze is dan ook maar wat blij met zo'n vriend.

Job is ook tegelijk met hen geslaagd, hij is steeds meer bij de groep betrokken geraakt. Eerst was hij de jongen geweest, die anderen altijd plaagde en haar had hij geplaagd om haar geloof. Twee jaar geleden waren ze achter de oorzaak gekomen en bleek alles te maken te hebben met het verlies van zijn moeder. Thijs en hij hadden samen een groot examenfeest georganiseerd en met de hele groep waren ze bij Job

welkom geweest. Nu is deze groep dus uit één gevallen en is zij de enige die nog haar examens moet maken en dan kan ook zij verder gaan. Alleen weet ze nog niet wat ze na deze school wil doen. Ze heeft nog erg haar twijfels. Wat zou ze graag willen dat ze een keer niet zo twijfelt en de keuze snel kan maken. Ach, wat staat ze hier nu weer te dagdromen; opschieten dat moet ze. Snel pakt ze haar tas verder in en rent naar beneden.

‘Goedemorgen, Daniëlle. Lekker geslapen?’ Het is haar moeder die haar beneden tegemoet komt.

‘Ja heerlijk, mam. Alleen gaat de tijd in bed een stuk sneller, lijkt het wel. Het was zo weer licht.’

‘En je hebt nog wel de eerste twee uur vrij! Laat Jeffrey je niet horen. Hij mopperde vanmorgen al dat jij altijd geluk had. Je hoefde nooit zo vroeg te beginnen.’

‘Hij moest eens weten, hoe druk ik het heb. Ik begin tien keer liever vroeg, dan dat ik er altijd zo laat weer ben! ’s Ochtends loop je toch alleen maar na te denken over dingen en daar wordt je echt niet fitter van.’

‘Zeg Daniëlle, moet jij niet eerst even wat eten voordat je weggaat?’

‘Ja, ik zal wel even snel een hapje eten. Maar dan moet ik echt gaan!’

Ze heeft haar leven dus weer opgepakt. Tenminste dat lijkt voor de mensen om haar heen meestal zo. Ook zoals net weer bij haar moeder. De mensen doen net alsof er niets gebeurd is. Alles is afgesloten, het boek van haar ongeluk is gesloten en ze zijn weer vrolijk opnieuw begonnen. Ja soms, dan vroegen ze er nog wel naar. Maar verder dan de prothese kwamen ze dan niet. Net alsof dat het ergste is, zij is nog steeds bezig met andere gedachten. Gedachten die soms ineens weer naar boven komen over de oorzaak van het ongeluk. Waarom had die chauffeur niet uitgekeken? Natuurlijk wist ze zelf ook wel dat ze het had kunnen voorkomen, ze had niet zo snel mogen rijden en beter uit kunnen kijken. Maar waarom had die chauffeur niet geremd? Uit de beelden was duidelijk geworden dat hij haar wel aan had kunnen zien komen, maar dat hij te laat was geweest met remmen. En daarbij kwam ook nog dat de chauffeur te veel had gedronken en waarschijnlijk daardoor te laat handelde. Ja, te laat dat was hij zeker. En daar kwam dan die gedachte weer, die de laatste tijd vaker door haar heen schoot:

door hem was zij in het ziekenhuis gekomen, met alle gevolgen die daaraan zaten.
Een gedachte, waarvan ze weet dat die niet juist is. Maar zij kan het op de één of andere manier nog niet afsluiten.

Ach, nu dwaalt ze weer af. Laat ze nu maar opletten op het verkeer, anders gaat het weer mis. Ze is bijna bij school, wanneer Lianne haar achterop komt.

‘Hoi Daniëlle, heb jij er vandaag ook weer zo’n zin in!’

‘Nou en of, ik baal er wel van dat we tot het achtste uur les hebben. Dan is de middag alweer voorbij, als ik thuis kom.’

‘Jij moet ook tot het achtste? Ik ook, alleen hoopte ik dat de laatste les misschien wel uitvalt. Mevrouw Smit was gisteren nog ziek, dus wie weet.’

‘Ik hoop het, dat zal mij echt goed uitkomen! Ik moet al die verslagen van Duits nog maken en dan ook nog bezig voor Wiskunde.’

‘Ik moet dat ook nog allemaal maken, stel dat Gymnastiek uitvalt, zullen we het dan samen doen?’

‘Ja is goed, laten we maar snel naar binnen gaan, om op het bord te kijken.’

Maar nog voordat ze de school in lopen, komen ze Melanie tegen die hen al bijna omver loopt.

‘Ook goedemorgen, Melanie. Wat heb jij een haast?’

‘Ja, mevrouw Smit valt uit en ik dacht dat jullie dat wel graag wilden weten!’

‘Yes!’ Daniëlle en Lianne geven elkaar een hoge high-five en beginnen dan tegelijk hardop te lachen.

‘Wat hebben jullie nou te lachen? Zit mijn haar soms niet goed?’

‘Nee, dat is het niet. Ik had het er net met Daniëlle over, dat we hoopten dat de laatste twee uur uitviel. Dus dat komt even heel goed uit.’

‘Ja, hebben jullie misschien zin om na het laatste uur met mij de stad in te gaan?’

‘Euh, ik zal wel willen maar moet nog echt te veel doen voor school.’ Melanie kijkt dan vragend naar Daniëlle.

‘Nee, ook ik heb nog bergen met werk op mijn bureau liggen. Dus kan mijn tijd echt wel gebruiken.’

‘Oké, dan moet ik maar alleen de stad in. Waar beginnen jullie vandaag mee?’

‘Ik met Aardrijkskunde,’ antwoordt Lianne. ‘Jij Daniëlle?’

‘Tsja, ik denk ik dan ook maar.’

‘Oh ja, jullie zitten dan bij elkaar in de klas. Dat is waar ook. Nou, dan ga ik er vandoor. Moet nog helemaal naar boven lopen, ik heb Economie en jullie kennen de leraar wel...’

‘Ja, zeker en we kennen jou inmiddels ook, dus dat ga je nooit halen met jouw conditie!’

Samen lopen ze snel door, zij hebben geluk ze hoeven niet zover te lopen naar het lokaal, dus dat redden ze mooi; ze zijn net op tijd binnen.

‘Zo dat hebben we weer mooi gehad voor vandaag.’ Daniëlle en Lianne lopen samen de school uit, de najaarszon tegemoet.

‘Ja inderdaad, ik ben echt blij dat gym is uitgevallen, nu kan ik lekker aan de slag met mijn huiswerk.’

‘Het is maar wat je lekker vindt. Ik zal nu tien keer liever gaan zitten genieten van de zon. Is het nog een keer zulk mooi weer, moeten we binnen zitten voor ons huiswerk!’

‘Ja daar ben ik het ook wel mee eens, maar we kunnen ook buiten in de zon gaan zitten en daar ons huiswerk maken.’

En zo fietsen de dames richting het huis van Lianne, waar ze bezweet aan komen.

‘Zo nu eerst tijd voor een lekker glaasje fris, dat hebben de dames vast wel verdiend.’ Het is de moeder van Lianne die hen tegemoet komt lopen.

‘Ja lekker mam’, en Lianne ploft neer op een tuinstoel, ‘kom je er ook bij zitten, Daniëlle? Hier kunnen we het wel de hele middag volhouden, denk ik.’

En zo zitten de dames even later te genieten van het heerlijke najaarszonnetje.

‘Jullie hebben het wel getroffen met dit weer, dat jullie eerder vrij zijn.’

‘Nou getroffen hebben we het zeker, als de leraren daar dan ook nog eens rekening mee houden zal het helemaal goed zijn!’

‘Ach hebben jullie het weer zo zwaar. Ik dacht dat jullie in het laatste jaar zaten.

‘Ja dat is waar, maar dat betekent nog niet dat we klaar zijn. Men zegt altijd dat de laatste loodjes het zwaarst zijn. En nu zijn wij volgens mij bij die laatste loodjes aangekomen.’

‘Is het echt zo erg, Daniëlle, of overdrijft mijn dochter nu een beetje?’

‘Nou, ik moet toegeven dat er nu wel een grote druk op je komt te liggen. En we moeten inderdaad veel doen.’

‘Och, ik het hoor het wel weer. De dames hebben een zwaar leven met al die leraren.’

‘Ja inderdaad, maar met de laatste lesdag pakken we ze echt wel terug. Ze zullen eens merken hoe zwaar we het hebben gehad.’

En al snel raken de dames in gesprek over de plannen van de laatste lesdag. Een dag waarop de examenleerlingen de boel op school mogen regelen. Als laatstejaars is dit een dag waar je zeker naar uit kunt kijken en dat doen ze dan ook. Samen met een aantal anderen hebben ze al een aantal leuke plannetjes bedacht. Ook op deze middag slaat hun fantasie alle kanten op en vergeten ze de tijd helemaal. Het is dan ook mevrouw Buitenweg die hen hierop attent maakt.

‘Zo dames, jullie zijn al mooi opgeschoten zie ik,’ zegt ze wijzend op de lege tafel en de tassen die nog steeds dicht zitten.

‘Is het inderdaad al zo laat, dan wordt het echt wel tijd dat we een keer gaan beginnen.’

‘Ja, want nu hebben we in de tijd van gym ook nog niets extra gedaan.’

‘Wel, we hebben alvast voorbereidingen getroffen voor de laatste lesdag.’

‘Oh en ik dacht dat de dames het zo druk hadden en dan gaan ze het hebben over de laatste lesdag, hoe ze de leraren in het ootje kunnen nemen.’

‘Dat is precies wat we hebben gedaan, mam. We hebben de mooiste plannen bedacht, maar we gaan nu inderdaad beginnen met ons overig werk.’

‘Ja, laten we dat maar doen dan. Hoewel ik moet toegeven dat ik de voorbereidingen van de laatste lesdag toch net iets leuker vind om mee bezig te gaan.’

‘Ben ik met je eens, maar ik denk niet dat ze daar op school zo blij mij zullen zijn. En wij zelf ook niet, vrees ik.’

En daarom gaan de dames die middag alsnog aan het werk. Want ze beseffen zelf maar al te goed dat het schoolwerk nu echt voor gaat. Al snel zitten ze dan ook ijverig te werken.

Na een poosje slaat Daniëlle, met een tevreden zucht, achterover.

‘Zo, ik dacht dat we dit weer netjes hadden gedaan. De leraren mogen best trost op ons zijn, om met dit mooie weer huiswerk te maken.’

‘Ben ik helemaal met je eens. We hebben het toch maar weer even netjes gemaakt. En we zijn ook nog redelijk op tijd klaar.’

‘Dat klopt, kom ik toch nog op tijd thuis vanmiddag. Nog even je moeder bedanken en gedag zeggen, hoor.’

‘Zijn de dames klaar of hebben ze er een eind aangebred?’

‘Nee we zijn echt helemaal klaar. U mag het zelfs controleren!’

‘Dat is ook weer niet nodig, jullie hebben jezelf ermee. Ik ben daar volgens mij niet verantwoordelijk voor.’

‘Daar hebt u helemaal gelijk in, mijn moeder zegt dat ook altijd.’

‘Lijkt mij ook niet erg handig Daniëlle, als jouw moeder dat bij jullie allemaal moest doen. Dan heeft ze daar nog een dagtaak aan,’ lacht Lisanne.

‘Daar heb je helemaal gelijk in, daarom ga ik nu maar snel naar huis. Want volgens mij ben ik ook nog eens aan de beurt om te helpen.’

‘Aan de beurt om te helpen, waarmee,’ vraagt Lisanne verbaasd.

‘Ooit gehoord van tafel dekken, afruimen en afwassen,’ ze kijkt Lisanne lachend aan.

‘Ja dat wel, maar heel eerlijk gezegd hoef ik dat nooit. En afwassen helemaal niet, want daar hebben wij een afwasmachine voor!’

‘Tsja, die hebben mijn ouders nog niet uitgevonden. Maar als we het met ons allen doen, winnen we het nog van die afwasmachine van jullie.’

‘Dat is ook wel weer waar. Bij jullie thuis ben je met veel meer mensen dan wij hier met ons drieën. Ik zal je maar niet langer ophouden, dan kun je naar huis.’

‘Is helemaal goed, tot morgen!’

En zo zit ze even later aan een gedekte tafel, vol met mensen. Ze kijkt om zich heen en geniet van de gezellige drukte om haar heen. Een steekje jaloezie had ze gevoeld, toen Lisanne haar vertelde dat ze nooit hoefde mee te helpen in het huishouden. Maar als ze nu om zich heen kijkt, zal ze dit ook niet willen missen. Lisanne was enigs kind in huis en hoefde ook weinig mee te helpen. Haar ouders werkten allebei fulltime en vaak waren ze te druk om iets gezellig met elkaar te doen. Dat leek haar ook niets. Haar ouders werkten ook wel, maar toch was er altijd wel iemand thuis om mee te praten. En het was weleens druk of ze werd weleens gek van haar broertjes en zusjes, of waren er momenten waarop ze op zoek ging naar rust, maar om enigs kind te zijn leek haar ook niets. Nee, ze was op dit moment erg blij met al die familie om haar heen. Ze wordt weer wakker geschud door haar vader, die haar vragend aankijkt en alle anderen die nu om haar lachen.

‘Waar zit jij met je gedachten, volgens mij is je bord echt wel leeg hoor.’ En nu ziet ze het zelf ook. Ze was blijkbaar zo diep in gedachten dat ze automatisch door is blijven scheppen.

‘Ze dacht vast en zeker aan Thijs,’ lacht haar zusje Dorien.

Ze kijkt lachend naar haar zusje. ‘Nee hoor, daar dacht ik juist net niet aan. Ik dacht aan heel veel mensen, maar niet aan hem.’

‘Oh en aan welke mensen dacht jij dan?’

‘Om heel eerlijk te zijn dacht ik aan jullie. Hoe blij ik met jullie ben.’

‘Ja, ja ik hoor jou nog weleens een keer praten en dan zit je niet zo lief over mij te denken.’ Het is Jeffrey die haar nu scherp aankijkt.

‘Oké, broertje. Daar ben ik het mee eens, maar toch ben ik ondanks dat blij met jullie. Ik was net namelijk bij Lisanne. Zij is alleen met haar ouders en ze mag blij zijn, als deze een keer thuis zijn.’ En zo vertelt ze het hele verhaal over Lisanne.

Iedereen luistert aandachtig, ook zoiets wat ze erg op prijs stelde. Ze waren dan wel met veel mensen, maar ze hadden allemaal geleerd om naar elkaar te luisteren. Ondertussen wordt er gelachen om de verhalen die ze allemaal op een dag meemaakte. Het was gewoon fijn, om dat te delen met anderen. Aan het eind van de maaltijd, komt Jeffrey met een theedoek naar haar toe.

‘Zeg Daniëlle, jij was toch zo blij met mij. Zal je dan misschien nu ook voor mij willen afdrogen?’

Haar vader komt lachend de keuken in en bekijkt het tafereel tussen zijn zoon en dochter.

‘Ja, dat had je ook wel gedacht. Dat kun jij heel goed zelf, broertje.’

‘Helaas Jeffrey, ik denk dat Daniëlle daar groot gelijk in heeft.’

‘Nou, nou ik had toch echt wel wat meer steun van u verwacht.’

‘Helaas Jeffrey, wees blij dat papa al zoveel vertrouwen in je heeft, dat hij je laat afdrogen. Daar is hij gewoon trots op, dat zijn kleine zoon dat al kan. Dus doe maar goed je best!’ En met een glimlach verdwijnt ze uit de keuken. Bij Lisanne had ze dan al wat huiswerk gemaakt, maar op haar bureau lag ook nog wel wat te wachten. Ze moet nog steeds een verslag uittypen voor Duits.

Eerst maar eens even kijken of er nog nieuwtjes zijn op Facebook. Dat vindt ze altijd erg leuk om te doen, op die manier bleef je goed op de hoogte van wat je vrienden hadden beleefd. Er zit echter ook wel een nadeel aan het gebruik van dit sociale medium. De tijd die gaat dan ineens heel snel. Dat is lastig, helemaal als je ook nog steeds dat verslag moet uittypen. Toch dan maar snel even voor school bezig, want ze moet dat verslag afhebben. Zo is ze enkele minuten later ijverig bezig met haar verslag en lukt het haar om het af te krijgen. Nu nog even alles opruimen en dan zit de werkdag er echt op en kan ze lekker rustig gaan ontspannen. Hoewel beneden het niet echt rustig was. Als iedereen een avond thuis is, wat niet erg vaak voorkomt, dan kan je een rustig en ontspannen avondje wel vergeten. Ze is dan maar wat blij, als de eerste alweer naar bed gaan en het zo beneden wat rustiger wordt. Natuurlijk is het ook wel gezellig als iedereen bij elkaar zit, maar soms zijn er momenten waarop je echt toe bent aan rust. Volgens haar is het deze avond daar ook hoog tijd voor, want ze zit met een groot dilemma. De examens komen dichterbij en als alles goed gaat, dan zal ze na de zomervakantie een andere opleiding moeten gaan volgen. En dat was nu juist het probleem, ze wist echt nog niet wat ze nu moest gaan doen. Door het ongeluk nu bijna twee jaar geleden, heeft ze op school ook nog steeds last van de blijvende gevolgen. Haar geheugen is niet meer zoals het is geweest en daardoor heeft ze ook steeds meer moeite

gekregen met het leren van nieuwe stof. Ze heeft dan wel het vierde jaar over kunnen doen, maar ook dit schooljaar was ze nog niet met succes begonnen. Zelf merkt ze ook wel dat het haar veel moeite kost, maar ze wil zo graag de Havo afmaken. En daarna, dat weet ze dus nog niet. Ze begint er steeds meer aan te twijfelen of een hoge opleiding nog wel steeds bij haar past. Daarom komt ze er nu ook niet uit, welke opleiding nu precies bij haar interesses aansluiten. Of ze wil in de richting van de zorg, zoiets wat Marloes ook deed. Als ze al die verhalen van haar hoorde en ze moest het geloven, dan wordt ze er enthousiast van. Maar aan de ene kant lijkt haar de verzorging helemaal niets. En aan de andere kant trok haar ook wel een creatieve opleiding, maar welke opleiding daar nu geschikt voor is, dat weet ze niet. Misschien dat haar ouders er meer vanaf weten en daarom lijkt het haar een goed plan om dit maar eens met hun te gaan bespreken. Dus besluit ze het nog maar even te laten rusten en zodra er een goede gelegenheid is, zal ze het onderwerp op tafel gooien.

Als ze naar beneden gaat, ziet ze tot haar grote verbazing dat alleen haar ouders nog in de kamer zitten.

‘Wat is het hier leeg, dit had ik eerlijk gezegd niet verwacht.’

‘Iedereen is al naar bed of in elk geval naar hun eigen kamer gegaan. Waarschijnlijk was het hier niet zo gezellig meer, maar jij mag er wel bij komen zitten.’

‘Nou dat was ik eigenlijk ook wel van plan, want ik zat net na te denken over de examens.’

‘Denk je dat het niet haalt,’ vraagt haar moeder direct.

‘Dat nog niet eens. Het blijft natuurlijk wel spannend en ik zal er ook nog wel wat voor moeten doen, maar ik zat meer te denken over wat ik na de examens zal willen gaan doen.’

‘Dat is ook wel slim van je, dat je daar alvast over nadenkt. Heb je al ideeën of weet je nog helemaal niets?’

‘Ik twijfel erg tussen twee verschillende richtingen.’ En zo vertelt ze haar ouders over haar dilemma.

‘Nou, dat zijn nog wel twee hele verschillende richtingen die moeilijk zijn samen te voegen. Maar als ik zo naar jou verhaal luister wil je wel graag in contact zijn met mensen en hen helpen, maar op de persoonlijke